

Žal. úřad se arci domnívá, že o otázce, existuje-li řečená pohledávka po právu či ne, byl oprávněn rozhodovati podle § 44 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. jako o otázce predběžné. Leč tato domněnka žal. úřadu je právně mylná, ježto rozhodnutí o tom, zda pohledávka je či není takovou majetkovou součástíou, které může býti užito k uspokojení st-lky jako vymáhající věřitelky, není přece závislé na rozhodnutí o její právní existenci, neboť lze je učiniti zcela samostatně, nehledíc k tomu, jak k řešení této otázky jedině příslušný soud o ní rozhodne, což stížnost důvodně namítá.

Žal. úřad, vycházející z mylného právního názoru, jako by otázka právní existence uvedené pohledávky pro jeho rozhodnutí ve smyslu § 15 ex. řádu byla otázkou prejudiciální, řešil ji a prohlásil exekuci za nepřípustnou jen z důvodu, že tato pohledávka neexistuje, tedy z důvodu, který se vymyká z rámce jeho rozhodovací činnosti, příkázané mu ustanovením § 15 ex. řádu. Tím dopustil se nezákonnosti, pro kterou bylo nař. rozhodnutí zrušeno podle § 7 zákona o nss č. 164/1937 Sb.

Č. 13.071.

Policejní věci: I. * Vyhoštění cizince podle § 2 zákona č. 88/1871 ř. z. není trestem, nýbrž správním opatřením policejního rázu. — II. K vyhoštění podle § 2 odst. 5 zákona č. 88/1871 ř. z. stačí pouhé podezření, že cizincův pobyt v tuzemsku může ohroziti veřejnou bezpečnost.

(Nález z 19. listopadu 1937 č. 2310/35-3.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 10.680/33.

Věc: Richard J. ve Varnsdorfu proti rozh. zem. úřadu v Praze z 29. ledna 1935 o vyhoštění.

Výrok: Stížnost se zamítá.

Důvody: Výměrem okr. úřadu ve Varnsdorfu z 15. ledna 1935 byl st-l na základě ustanovení § 2 odst. 5 zákona č. 88/1871 ř. z. vyhoštěn navždy jako cizinec z důvodu veřejného pořádku a bezpečnosti z celého území Československé republiky a byl mu současně zapovězen každý návrat s poukazem na trestní následky § 323 trest. zákona.

Nař. rozhodnutím žal. úřad st-lovu odvolání z uvedeného výměru nevyhověl v podstatě z toho důvodu, že st-l byl členem říšskoněmecké organizace »Stahlhelm« v letech 1930—1933, tedy v době, kdy měl své řádné bydliště ve Varnsdorfu a kdy požíval pohostinství Československé republiky, a že vzhledem k tendencím »Stahlhelmu«, jakožto říšskoněmecké nacionální organizace, vojensky vybudované a velkoněmecky orientované, vzbuzuje jeho účast jakožto činného člena této organizace důvodné podezření, že sleduje cíle, jsoucí v příkrém rozporu s ústavou zaručenou celistvostí Československé republiky, kteréžto podezření nebylo vyvráceno ani osvobozujícím rozsudkem kraj. soudu v České Lípě z 8. března 1934, jak patrně též z odůvodnění usnesení téhož soudu

z 30. března 1934, podle něhož podezření z úkladů proti Československé republice, na něm spočívající, dosud trvá. Vzhledem k tomuto soudně i úředně zjištěnému podezření pokládá žal. úřad další pobyt st-lův na zdejším státním území za neslučitelný s obecným zájmem na zachování veřejného pořádku a bezpečnosti ve státě.

O stížnosti uvážil nss:

Stížnost namítá, že vyhoštění podle § 2 odst. 5 zákona č. 88/1871 ř. z. předpokládá, že pachatel se úmyslně provinil proti zákonům. Veřejný pořádek a bezpečnost ohrožuje prý jen ten, o němž se nabude přesvědčení, že měl úmysl jednati proti zákonům, resp. škoditi státu nebo mu působiti újmu. St-l prý takového úmyslu neměl, nýbrž naopak podnikl vše, aby nekonal něco, co by nebylo schvalováno, jak plyne ze skutečnosti, že se dotázal německého konsulátu v Liberci o bezzávadnosti členství ve Stahlhelmu. Po názoru stížnosti neměl úřad se zřetelem na ustanovení § 106 ústavní listiny st-le vyhostiti. Vyhošťovací zákon je prý zákonem výminečným, kterého lze použiti jen tehdy, jsou-li tu abnormní subjektivní poměry. Po názoru stížnosti je vyhoštění trestem za konání a nesmí postihnouti toho, kdo byl osvobozen. Nestačí prý pouhé podezření, nýbrž musí býti prokázáno, že osoba, o kterou jde, ohrožuje veřejný pořádek a bezpečnost, kdežto pro pouhé podezření nelze nikoho potrestati ani administrativní cestou vyhostiti. V tom, že zřetelů těchto nebylo šetřeno, spatřuje stížnost nezákonnost. Vadnost řízení pak shledává stížnost v tom, že žal. úřad nekonal šetření o tom, zda st-li bylo známo, že Stahlhelm jest organisací československému státu nepřátelskou. St-l poukazuje v tomto směru na nález ns č. 3349/30, podle něhož předpokladem trestnosti je vědomost pachatele, kdežto st-l byl soudem osvobozen, z čehož je prý patrné, že o závadnosti členství ve Stahlhelmu nevěděl. Vadu řízení spatřuje stížnost i v tom, že se úřad nedotázal německého konsulátu v Liberci o tom, že se st-l předem informoval o bezzávadnosti členství ve Stahlhelmu.

Nss nemohl stížnosti dáti za pravdu.

Nař. rozhodnutí se opírá o předpis § 2 zákona č. 88/1871 ř. z., podle něhož mohou cizinci býti vyhoštěni z celého státního území, jeví-li se jejich pobyt na tomto území z důvodu veřejného pořádku a bezpečnosti nepřípustný. Je sice pravda, že vyhoštění je v některých případech vedlejším trestem při některých trestných činech (na př. § 19 lit. f), §§ 25, 40, 240, 249 tr. z.), leč opatření ve smyslu § 2 zákona č. 88/1871 ř. z., stejně jako opatření podle § 1 cit. zákona, není trestem, nýbrž je samostatným administrativním policejním opatřením, jak plyne nejen z toho, že zákon č. 88/1871 ř. z. se sám označuje jako zákon, jímž »se pořádá policejní vyhošťování a honění postrkem«, nýbrž i z toho, že zákon v § 2, v předposledním odstavci, stanoví, že zákony trestními se ustanovuje, kdy se má nalézt, aby kdo za trest nebo za přitužení trestu byl ze země vypovězen nebo vyhoštěn. Konečně může vyhoštění postihnouti osoby za předpokladů, které netvoří skutkovou podstatu trestných činů, nebo může postihnouti i osoby již potrestané (propuštěné trestance nebo chovance donucova-

cích pracoven), pokud ohrožují bezpečnost osoby i majetku. Jako opatření policejního rázu není tedy vyhoštění podle § 2 zákona č. 88/1871 ř. z. trestem. Tím padají všechny závěry, které st-l čerpá z premisy, že opatření to je trestem, a zejména padá i námitka, že vyhoštění nesmí postihnouti toho, kdo byl v trestním řízení proti němu vedeném osvozen.

Opatření, které má na mysli § 2 odst. 5 zákona č. 88/1871 ř. z., nepředpokládá, aby veřejný pořádek nebo bezpečnost již byly porušeny, ba jak nss již v nálezu z 1. července 1933 č. 10.113 Boh. A 10.680/33 vyslovil, není zákonnou podmínkou vyhoštění, aby pobytem cizozemcovým veřejný pořádek nebo bezpečnost byly skutečně ohroženy, nýbrž stačí pouhé podezření, že pobyt cizince na území tohoto státu může veřejnou bezpečnost ohrozit.

Jakožto opatření policejní může vyhoštění býti provedeno i jako opatření preventivní, a není tedy jeho předpokladem, aby bylo prokázáno, jak tomu chce stížnost, že osoba, o kterou jde, skutečně ohrožuje veřejný pořádek a bezpečnost. Není tedy ani potřebí, aby byl prokázán úmysl, jednati proti zákonům Československé republiky, a je proto opačné tvrzení stížnosti bezdůvodné.

Otázka pak, zda úřad v daném případě měl u st-le důvodné podezření, že jeho pobytem na území Československé republiky by mohla býti ohrožena veřejná bezpečnost nebo veřejný pořádek, není pak již otázkou právní, nýbrž je to quaestio facti a tvoří tedy součást skutkové podstaty. Skutkovou podstatu může pak nss zkoumati toliko s hledisek formální správnosti, vytčených v § 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb., tedy jen v tom směru, zda úřad měl pro svůj úsudek dostatečný podklad ve spisech správních a je-li úsudek jeho logický.

Žal. úřad opřel nař. rozhodnutí mimo jiné o skutečnost, že v odůvodnění usnesení kraj. soudu v České Lípě z 30. března 1934 bylo vysloveno, že podezření z úkladů proti Československé republice na st-li spočívající dosud trvá. Že by tato skutečnost nebyla správná, stížnost nenamítá. Ale pak již v ní mohl míti žal. úřad dostatečný podklad pro potvrzení výroku I. stolice o vyhoštění st-le a nebylo třeba, aby konal další šetření stížností požadovaná.

Č. 13.072.

Četnictvo. — Zaměstnanci veřejní. — Vojenské věci: * Zahlazením odsouzení podle zákona č. 111/1928 Sb. nenabývá odsouzený ipsa lege dřívějšího služebního místa, jehož rozsudkem, pozbyl, nebo právního nároku na nové propůjčení dřívějšího služebního místa se všemi důledky tohoto dřívějšího služebního poměru.

(Nález z 19. listopadu 1937 č. 15.490/37.)

Věc: Vojtěch K. v Petřvaldě proti rozh. min. vnitra ze 4. srpna 1933 o reaktivaci, doplatku služebních požitků, resp. přiznání výslužného.